

Nhuận bút của bạn đọc

Có anh lái xe vận tải tên là Còn, tuy chưa hầu rượu nhà văn Nguyên Hồng lần nào, nhưng nhờ bạn bè chỉ cho nên anh đã được biết mặt nhà văn. Hôm đó, Còn đang chuyển hàng từ Nhả Nam về thì trông thấy nhà văn đang lếch thếch đạp xe cùng chiều. Còn vội dừng ô tô, mở cửa, nhảy xuống đón đường:

- Mời bố lên, con đưa đi bằng phương tiện hiện đại cho nhanh!

Nhà văn gật gù:

- Ờ, ờ... Nhưng anh là ai nhỉ? Hôm nay tôi mới về Hà Nội lấy lương...

- Dạ, con biết rồi, con còn nợ bố kia mà. Món nợ từ bé, hôm nay con sẽ trả cho bố. Bố đừng làm lạ, hồi nhỏ con đọc Những ngày thơ ấu của bố thành ra nên người... thì cũng phải mời bố đi một chuyến, gọi là nhuận bút cho bố chứ...

Nguyên Hồng cười, tự nhiên mắt như mòng mòng nước. Còn nhanh nhẹn bênh hẳn cái xe lên thùng ô tô. Lúc đó nhà văn mới nhớ ra:

- Ấy, ấy... anh tháo hộ cái cặp với cái bi đồng!

Còn vội làm theo, cầm lên cái cặp dày cộp, nặng trĩu, còn cái bi đồng nhôm Trung Quốc lại nhẹ thếch. Đến một quán bên đường, Còn dừng xe lại bảo nhà văn:

- Bố cho con mượn cái bi đồng để con trả cho đủ nhuận bút của bố!

Lát sau, Còn đưa bi đồng trả lại nhà văn. Nguyên Hồng cầm lên lắc lắc:

- Rượu hả? Anh mua thế nào mà họ không đồng cho đủ. Bi đồng này tròn một lít đây. Nặng thế này thì không phải nửa lít, mà óc ách thế này thì không phải cả lít, biết chưa...

Anh lái xe cười ngà ngà:

- Chịu bố rồi! Thưa bố, quả thực vừa rồi ở quán con có nếm trước vài chén bố ạ. Quán quen, nhưng mấy khi được mua biếu bố, con phải chọn loại ngon...

Nguyên Hồng không còn gọi anh là anh nữa, mặt ông rạng ra, khoái như gặp tri kỷ:

- Thế chứ... Biết nếm là thằng này khá. Bi đồng rỗng với bi đồng trút đầy lên, không kêu nổi đâu. Ấy cứ lừng lững thế này, nó lại còn có tiếng đấy! Không ngờ nhuận bút lại có cả cái óc ách lằng lằng này...

(Theo *Giai thoại làng văn Việt Nam*)